

Att visa mod

Det sitter en pojke i garderoben. Pojken har sina knän tryckta mot bröstet och kramar dem med smala armar. Hans rygg är tryckt mot ena sidan av garderoben han sitter gömd i. Hade han inte varit i den situation han är i skulle han kanske vagga fram och tillbaka, eller kanske grina som det lilla barn han är, men det gör han inte. Med läpparna envist pressade mot varandra och ögonen hårt stängda sitter han helt still.

Pojken i garderoben rör sig knappt. Det enda han inte kan stoppa är hans bröst, hela tiden rör det sig upp och ner. Han andas långsamt. Så långsamt att det inte hörs att han fortfarande existerar. Han kämpar hela tiden för att hålla sina andetag tysta. Hela tiden hotar hans förrädiska lungor med att behöva ta upp mer syre, med att nästintill hyperventilera. Han vägrar låta sina lungor avslöja honom.

Utanför garderoben sitter en man. Mannens rygg är lutad mot garderobsdörrarna och han har låtit sina lungor vinna. Snabbt och utan att kunna hejda det rör sig hans bröst och hans andetag skär genom tystnaden. Det är tydligt att han inte vill andas på det här sättet, han trycker sin hand så hårt han kan över sin mun. Han trycker ryggen ännu lite mer bestämt mot garderoben och fäster blicken framför sig, hans ögon uppspända.

Mannens hysteri gör att pojken kämpar för att andas ännu lite tystare.

Även om pojken sitter i garderoben vet han att han inte är säker. Han vet att när som helst kan mannens andetag göra att dörren till det lilla rummet skjuts upp. Han vet att om det händer är det bara en garderobsdörr och hans egna vilja som kan skydda honom. Mannen kan inte skydda honom längre. Om mannen kunde skydda honom skulle pojken inte sitta helt still i en garderob.

Mannen vet samma sak. Mannen vet att han har misslyckats på många sätt. Han vet att både hans och pojkens öden vilar på att hans syreintag dras ner; att han andas som en vanlig människa. Om det bara var så lätt. Ju mer mannen tänker på det faktum att han måste vara tyst, desto mer anstränger sig hans lungor och flåsandet blir ljudligare.

Både pojken och mannen börjar höra steg utanför rummets. Hasande steg som långsamt, långsamt blir högre i takt med att mannens flåsande blir snabbare. Hasandet upphör plötsligt, precis på andra sidan dörren. Mannen flyttar sig från garderobsdörren, han smyger förgäves bort mot dörren.

Pojken vet vad mannen gör. Mannen och pojken vet båda att andningarna redan har avslöjat dem båda.

En duns hörs mot dörren. Med ett förfärligt ylande som skär genom luften börjar dörren öppnas. Gångjärnen gnisslar högljutt, som om de inte blivit oljade på flera hundra år. Troligtvis är det inte vidare långt från sanningen. Ännu lite mer hasande och träplankorna i golvet knarrar våldsamt. Knarrandet och gnisslandet skapar tillsammans med mannen

andningar en symfoni av obehag. Dörren slutar låta och mannen slutar andas. Pojken gör sig omöjligt liten. Han kramar sina knän så hårt att det gör ont och gömmer ansiktet i sin famn. Även han hör det musikstycke som huset spelar tillsammans med mannen. Han önskar att han fått biljetter till balkongen och inte parkett. Stycket börjar närma sig sin klimax, hasandet förvandlas till snabba steg innan de stannar igen. Pojken hör hur mannen börjar gråta.

I en annan tid har nog det som står framför mannen beskrivits som en kvinna, men det mannen ser är inte mänskligt. Gestalten täcks av en solkig, vit skrud. Mannen skymtar något som liknar ett ansikte. Ett ansikte där huden är grå och stramar över kindbenen. Inga ögon, bara tomma, mörka håligheter med svart, ruttande hud runt omkring. Där en mun borde sitta finns bara hemska brännmärken. De målar upp ett mönster över det som en gång varit läppar.

Mannen drar efter andan. För första gången på flera minuter är det ett lugnt andetag. Ett där syret fyller hans lungor och det räcker. Mannen andas inte ut. En tår hinner falla.

En sekund senare fylls rummet av tystnad. Tårar börjar rinna ner för pojkens magra kinder. Han ber till sin gud att han snart ska höra dörrens förfärliga gnisslande igen. Han har aldrig trott att gestalten skulle nå honom. Mannen hade vetat.

Nu stod all världens hemskheter, samlade i en grotesk form, några få meter från den försvarslösa pojken. Han kan inte göra någonting. Han kan bara andas och be. Be för mannen vars lungor inte arbetar och skepnaden som är redo att svara på minsta lilla ljud.

Pojken ber för sig själv – han ber för att hans saga ska få ett lyckligt slut.